

Kronieken Effata juli & augustus 2011

Jullie weten het nu al na al die jaren: juli en augustus zijn kalme maanden bij Effata. Lees dus maar wat intenser ...

Koorrepetitie op 1/7 ter voorbereiding van de 'Artiestenmis' in Beauvoorde. Het gaat heel wat beter als Guido de repetitie verplaatst naar de kapel en we rechtstaand zingen. Algemene repetitie niet goed, echte uitvoering heel wat beter?

Het was nodig de kapel nog eens heel grondig te kuisen na de Ontmoetingsdag. Op 2/7 zijn er weinig dapperen, maar het gaat zo ook, zeker als de Taborruimte en de Effatazaal al netjes zijn. Onze stofzuiger geeft wel de geest, na meer dan vijf jaar trouwe dienst. Een nieuwe kopen?

3/7: Artiestenmis in Beauvoorde in de O.-L.-Vrouwekerk van Wulveringem. Vroeg vertrekken, de buschauffeur niet teveel naar de verkeerde kerk loodsen, we zijn er mooi op tijd voor de vriendelijke ontvangst. Het gevoel nu ook eens bij de artiesten gerekend te worden is sterk aanwezig, maar het blijkt toch hoofdzakelijk te gaan om een poging om wat meer mensen naar de zondagsmis te brengen. Een goede poging, maar de poëzie over de eenvoud van de diepste dingen en openheid voor het wonder van de eigenlijke kunstenaar, dichter Fernand Florizoone, is zowat aangeplakt aan het gewone ritueel van de mis. Wij zingen die mooie liederen van Huub Oosterhuis op muziek van onder andere Antoine Oomen, kunstig geleid door Guido, maar teksten zijn er niet in de kerk, hoe kan je die dan volgen?

Gaan eten in een gezellig café in de Moeren, een bezoek aan het kasteel van Beauvoorde (echt de moeite waard), eindigen met een ijskreeam in Veurne, mij welbekend, voor anderen een revelatie.

Van 8 tot 10/7 gaat de stuurgroep in de Jeugdherberg van Maldegem evalueren (de positieve en minder positieve kanten van het voorbije jaar: wat is dat toch steeds met dat tekort aan goede sopranen?) en plannen. Plannen voor een heel jaar vol, maar omdat we nu naar de Voskenslaan kunnen toegroeien, zal de stuurgroep in de huidige samenstelling minstens een jaar verder doen, mét een bezinningsdag over wat er na 15 jaar Effata veranderd is in ons leven. De nadruk zal gelegd worden op het Congoproject, terwijl de medewerking aan de Damiaanactie wordt afgebouwd, wat trouwens vroeger zo voorzien werd.

Een nieuwe stofzuiger is al aangekocht, nu nog een specialist vinden die er mee kan werken!

Van 30/7 tot 13/8 reist een groep naar Israël onder leiding van Renaat De Paepe onder het motto 'Uittocht 2011, in de voetstappen van Mozes'. In werkelijkheid gaat een eerste grote groep over Kaïro naar het Katharinaklooster in de Sinaiwoestijn, met beklimming van de Horeb, de berg van Mozes, een tocht door de Wadi Ram en een bezoek aan Petra in Jordanië, naar Amman via het panorama op de Neboberg over het Beloofde Land. Na een bezoek aan een van de steden van de Decapolis, Jerash, trekken ze naar Nazareth in Israël. Een tweede kleinere groep sluit zich daar bij hen aan.

Blijkbaar zijn onze Israëlgangers zéér actief, want vanuit Nazareth bezoeken ze onder meer Akko, Caesarea en Haifa, de berg van de zaligsprekingen en de plaats van de broodvermenigvuldiging (?), Kafarnaüm en steken ze het meer over naar de kibboets Ein Gev, om daar te eten. Ook de berg Tabor staat op het programma en dan naar Jeruzalem om er onder meer de Via Dolorosa te volgen, dan naar Bethlehem met de geboortekerk en ook naar Qumran en de Dode zee. De laatste dag is er het bezoek aan de Klaagmuur, maar het is Ramadan en bezoeken aan het tempelplein zijn blijkbaar niet mogelijk.

Wij, thuisblijvers, hebben via de website van Effata kennisgemaakt met twee reeksen foto's die de reisindrukken goed weergeven. De vijgenboom van Zacheüs vat het voor mij allemaal wel wat samen: niet overdrijven met 'heilige' plaatsen! Of er een verhaal komt van één van de reizigers weet ik niet.

Ook aan de thuisblijvers is er gedacht en daarom is er al op 6/8 een eerste Effataviering met pater Herman Bergsma. Zoals Chris het zegt in zijn verwelkoming: het is niet het verwachte goede weer buiten, blijkbaar wel in Israël. Wij moeten ons wat behelpen, wij hebben geen voorzanger, maar wel een voorganger; en het orgel speelt zo goed het kan, soms moeten we er wel eens tegen in

zingen. Het is een kleine groep en Madelief denkt er het hare van die mooie echo, maar we zijn bijeen!

Als je pater Herman zijn gedachtegang niet kent, komt hij eerst wat pessimistisch en duister over: "Er gebeuren dingen in je leven waar je stil bij wordt. Je sluit je af voor alles, van angst krijg je spookbeelden, je hebt schuldgevoel, je wilt wel maar je kan niet. Vertel ik wel aan mezelf wat er in het diepste van mijn ziel omgaat? Soms benauwt mij het leven als ik zie wat er op mij afkomt, storm en wind, dan vergaat je het lachen, dan hoop je op een lichtpunt. Dan gaat de telefoon, er komt iemand op bezoek, iemand vervult mijn huis, wil ik wel iemand binnenlaten, wil ik wel vertrouwen?"

De evangelist Matteüs (14, 22-23) wil ons hierover iets duidelijk maken, met taal die alle wegen uitkan. Een verhaal over vissen op een meer, over storm en chaos, over vertrouwen. Een verhaal dat begrijpelijk was voor zijn samengelopen toehoorders.

Wat iedereen blijkbaar opvalt in dit verhaal: Jezus liep over het water! Wetenschappelijk kan dat toch niet! Maar feitelijk zeg ik: *"Ik wil het niet horen."*

Maar wat wil Matteüs eigenlijk zeggen? Dat het leven een rotzooi is, één donkere nacht. Dat petrus het hart op de tong heeft liggen. Dat Jezus zich terugtrekt, hij weet niet meer wat doen, zijn goede vriend Johannes, de Doper, is onthoofd. Hij trekt zich terug, om heel klein te worden, om te beseffen dat je een deeltje bent van de schepping, maar dat je erin kunt leven. Hij ging de berg op, dat is gemakkelijk, maar afdalen als je hoogtevrees hebt? Maar je moet die berg vertrouwen, die houdt je vast, hij laat je niet vallen. Jij hebt het in je macht om chaos te overwinnen: hij loopt over de chaos heen, hij loopt over de dood heen, over het water.

Petrus wil dat ook, hij wil als een God zijn, maar dan zakt de grond onder je weg! Wees dus niet meer dan je bent, heb alleen contact met de Heer en dat vertrouwen redt hem. Zeg: *"Ik ben doodsbenuwd, ga met me mee!"* Dan komt het eenvoudige antwoord: *"Het komt wel goed, schatje!"*

Kennen jullie Ramses Shaffy en zijn lied 'Sammy'? Pater Herman zingt, leest, bidt het: *"Hoog Sammy, kijk omhoog Sammy, want daarboven lacht de maan!"* Nooit gedacht dat dát lied iets met de storm op het meer te maken kon hebben, maar het lied zegt: laat de moed niet zakken, wat gisteren was is voorbij, wat morgen komt dat zien we dan wel, wat vandaag is gebeurd is wel weer mooi meegenomen!

Wij hebben gebeden voor mensen die verdriet hebben, dat ze mensen ontmoeten die hen verstaan en hen vertrouwen, voor alle mensen die geen vakantie hebben door ziekte, voor mensen die angstig zijn, angstig om eigen leven, dankbaar voor dat voelen van vertrouwen, voor die woorden: *"Het komt allemaal weer goed, schatje!"*

De Leesclub (de vroegere 'Boekenclub') gaat door op 20 oktober (het staat al in het Effataatje!). We lezen het boek van Wiel Smeets 'Tegenstrijdig ongelof'; lees de bladzijden over de methode en het verzamelen van de onderzoeksdata, maar dat is zware kost. Vanaf blz. 47 wordt het leerrijk en spannend: hoe is de geloofsontwikkeling bij 'ongodsdienstige' studenten? Om er meer en meer jezelf in te herkennen!

De eerste koorrepetitie op 12/8: het is duidelijk nog vakantieperiode, vooral voor de sopranen en de bassen: die zijn voor een groot deel op reis naar Israël, dus zingen we wat bekende en minder bekende liederen even door. Maar de alten zijn wél goed vertegenwoordigd en Johan doet als invallende koorleider zijn best.

Chris verwelkomt op 13/8 de Effatagemeenschap, nu nog zeer uitgedund, maar de Israëlgangers zijn op komst! Voor pater Andreas een mogelijkheid om de band te leggen met het evangelie van vandaag: Matteüs 15, 21-28, waarin Jezus zich ook naar het 'buitenland', naar Tyrus en Sidon, begeeft. Waarom hij daarheen gaat is niet zo duidelijk, maar het is de gelegenheid voor Matteüs om er de nadruk op te leggen dat het heil van de Almachtige God niet beperkt is tot het volk van Israël, maar bestemd is voor alle mensen. Jezus wordt hier geconfronteerd met een zeer sterke kracht, een vertwijfelde moeder die voor haar kind vecht: maar het heil van God is toch voor alle mensen! Dit verhaal beschrijft in feite het begin van het christendom als een ware wereldreligie. Als redemptorist en uit de werken van Alfonsus de Liguori, weet Andreas heel zeker dat verlossing niet beperkt is tot een elitaire doelgroep.

Vandaag is het ook 50 jaar geleden dat de Berlijnse muur werd opgericht in een poging van de communistische staat Duitsland om haar beste mensen te behouden. Die poging is een illusie gebleken, maar heeft ook minstens 136 mensen het leven gekost ... en op 9 november 1989 werd

diezelfde muur gesloopt. Mensen kwamen weer in contact met andere mensen, net zoals op de Wereldjongerendagen van 16 tot 22/8 in Madrid, jongeren uit verre landen elkaar zullen leren kennen. Gods liefde is voor alle mensen, dan vallen angst en vrees weg en kunnen we vol vertrouwen naar elkander toe gaan.

Wij hebben zingend gebeden voor mensen die het niet meer zien zitten, dat zij mensen op hun weg ontmoeten die hen bezielen, voor zwaar zieke mensen en meer bepaald voor de mama van Bart L. en voor de slachtoffers van de Berlijnse muur en hun families.

15/8: Onze Lieve Vrouw Tenhemelopneming in de gevangenis. Pater Ives is er niet (ook al op weg naar de Wereldjongerendagen in Madrid), dus vervangt Guido hem maar. Het is een zware opdracht, er zijn heel veel gevangenen, maar het blijft rustig, zeker als Guido zijn gitaar vast neemt en ons begeleidt voor de Majellamis.

Het evangelie is het bekende verhaal uit Lucas over het bezoek van Maria aan Elisabet (Lucas 1, 39-56). Twee vrouwen die elkaar ontmoeten, beide in verwachting van twee van de belangrijkste figuren in de geschiedenis van de mensheid: Jezus van Nazareth en Johannes de Doper. Beiden nog niet geboren, spreken ze door de mond van hun moeder. Die zingen een lied dat bij deze ontmoeting past: een verheerlijking van het kleine. Wat zingt Jezus? *“Dat het beter is de weg van God te volgen, de weg van de liefde, de wereldse macht te verstoppen, overvloed voor de hongerigen, de rijken weggestuurd”*. Het is niet te verwonderen dat die samenleving Jezus uitstoot, die samenleving die hij wilde veranderen!

Moeten we de dictator in de politiek, maar ook die in ons eigen leven, in ons eigen hart niet wegdagen? Alles moeten we op zijn kop zetten, zelf eens over het eigen leven nadenken, niet de baas willen blijven, niet willen hebben wat je zelf wil en de anderen hun plan laten trekken.

Beter is het dus als we niet alles naar ons toe trekken, als we wel anderen gelukkig maken.

Maar dat is een risico! Maria zei wél ‘ja’, om een nieuwe wereld te maken. Ook Jezus heeft ‘ja’ gezegd, zelfs al wist hij, dat hij als al te gevaarlijk voor het systeem, van kant zou worden gemaakt. Maar ja, die keuze voor de andere, zelfs in de gevangenis, is een risico, maar ze is toch de moeite waard.

Effataviering van 20/8. Het altaar is versierd met zonnebloemen met een duidelijk symbool: de Thorarollen uit Ein Gev. Chrisje was mee naar Bad Honnef voor de retraite en de provinciedag van de redemptoristen. In haar verwelcoming verwijst ze naar een (controversiële) inleiding van een benedictines, zuster Johanna, over het Stuttgarter Psalterium, met de opdracht de psalmen te vertalen naar het eigen leven. Denk aan psalm 136: Zijn liefde kent geen grenzen! Ook vraagt ze ons meelevens met twee geliefden die in de storm op Pukkelpop omgekomen zijn, een dieptepunt dat ook verrijzenis kan zijn.

Carlos zit aan de kleine piano: het orgel is defect en met wat zoeken valt de begeleiding van de zang ook op die manier best mee.

Ditmaal speelt het evangelie zich af in Caesarea Filippi, een van de bronnen van de Jordaan, in het uiterste noorden van Israël (Matteüs 16, 13-20). Jezus staat daar op een kruispunt en in elk synoptisch evangelie vind je hetzelfde verhaal, Matteüs geeft het een eigen kleur.

Er is de vraag van Jezus, er is het bekende antwoord.

De specialisten in Rome hebben het verhaal in twee geknipt, volgende week komt het tweede deel. Deze week zijn er de Wereldjongerendagen in Madrid; is die datum van het pausbezoek misschien toch niet zo toevallig gekozen als je leest dat Jezus zegt dat Hij op die Petrus, die steenrots zijn kerk zal bouwen?

Weer verbiedt Jezus aan zijn leerlingen aan wie dan ook te zeggen dat hij de Christus, de gezalfde is.

De vraag: *“Wie zeggen de mensen dat ik ben?”* komt steeds terug. Mensen willen bevestigd worden, voor kinderen, pubers is zeker belangrijk wat anderen van hen zeggen en denken ...

Zelfs als het helemaal fout is, dan nog is het belangrijk voor ons om te weten wat mensen die ons graag zien, die we zelf graag zien, van ons denken: *“Maar wie zeggen jullie dat ik ben?”*

Het antwoord van Jezus op die vraag, is er blijkbaar in het evangelie toegevoegd door Matteüs ná Petrus' dood. Het antwoord, hoe kan het anders, houdt in dat de 'sleutelmacht' naar Petrus (en zijn opvolgers) gaat. Vroeger was 'sleutelmacht': de macht om te bepalen wie in het huis binnen mag. Petrus krijgt 'sleutelmacht': een uitnodiging om mensen samen te brengen om het goede te doen, om de moed te hebben om te zeggen: *“Gij zijt de Heer”* en te blijven geloven dat we moeten maken wat diep in ons leeft. We moeten daar niet ver naar zoeken: zie wat er na donderdag in

Hasselt gebeurt, slaappleatsen, droge kleren en schoenen worden aangeboden. Dat is een duidelijk teken dat Jezus nog altijd uitnodigt om ons hart te laten spreken en niet het kwade te doen (zoals ene Breivik in Oslo).

Wij hebben gedankt voor de terugkeer van de zon en gebeden voor al die pijn en al dat verdriet. Gebeden voor studerende(n) die zich voor een tweede kans voorbereiden. Gedankt voor die mooie bedevaart naar Israël en gebeden om zegen voor al de jarigen in de voorbije maand.

In de Effatazaal branden de grote lampen niet, er is duidelijk iets mis met de zekeringen. Daarom is de repetitie van 26/8 in de kapel, met de aanzet, eenstemmig, naar een nieuw lied: 'Dit ene weten wij', op tekst van Henriëtte Roland Holst en op muziek van Mariëtte Harinck. Het wordt wel oefenen, maar zo te horen wordt het prachtig, tot vijfstemmig toe ...

Effataviering met twee dopen, Suzy en Amélie, op 27/8. Walter van Wouwe verwelkomt de gemeenschap en speciaal de twee 'lievelingen van de Heer'. Ook zijn hier vandaag twee vrouwelijke architecten uit Italië en een driekoppige afvaardiging van het studiebureau A&T, om eens te zien hoe wij leven, ik denk dat het te maken heeft met de nieuwe kerk en de onthaalruimte in het project 'Voskenslaan'. Maar ook pater Johannes Römelt, de nieuwe provinciaal van de Clemensprovincie, is hier, met zijn broer.

Vandaag gaan we dus dopen, twee kinderen een plaats geven in onze gemeenschap. Geen zonden afwassen, we zouden niet eens weten waar we die moeten gaan zoeken. Het geluk van deze kinderen hangt af van de kansen die we hen geven. Een kruisteken, een beetje helpen, een kusje geven, papa en mama, broertjes en zusjes, alle kinderen.

Vanwaar komt hun naam?

Suzy, neen het is geen wafel, maar haar naam komt wel van Suzanna, lelie, een mooie witte bloem. En Amélie: zij die sterk is in de strijd, ze heeft al veel strijd geleverd en ze is er sterk uitgekomen ...

Het evangelie van vandaag (Matteüs 16, 21-26a), het is een beetje geamputeerd, zie vorige week! Jezus gaat een nieuwe richting uit. In het noorden van Galilea voelde hij zich goed en veilig, de mensen luisterden naar hem, ver van Jeruzalem, ver van de echte joden van de harde lijn, maar dat was hem niet voldoende. De bedoeling was te verkondigen dat God de mensen gelukkig wil maken, dat hij de mensen uitnodigt om van deze wereld een hemel te maken. Jezus voelt dat hij naar Jeruzalem moet gaan en daarom stelt hij die vraag: "Wie zegt gij dat ik ben?" Jezus is blij met het antwoord en zegt tegen Petrus: "Tu es Petrus", maar is dit een reden om die woorden in letters van twee meter op de voorgevel van het Vaticaan te zetten?

Iedereen hoort graag zeggen: Jij zijt degene naar wie iedereen uitkijkt. Ook Jezus hoort dat graag, maar meteen zegt hij er bij: ge moet tegen de stroom durven ingaan! En dat wordt je niet in dank afgenomen, zeker niet door hen die de macht hebben! Daarom, als Jezus nu naar Jeruzalem gaat, is dat niet om geëerd te worden, want de machtigen zijn niet blij met zijn boodschap! Het is een droom, maar aan de ene kant zou: 'Tu es Petrus', maar aan de andere kant: 'Vade retro satanas!' moeten staan!

Wij zijn allemaal welkom bij God: die weg willen wij volgen. Het is vooral een mooie weg, als wij hem mooier maken. Ook voor deze kinderen hier, Amélie en Suzy, geen kleine poppetjes, maar kinderen met een eigen wil.

Guido bevraagt de ouders: zijn ze bereid om voor deze kinderen te zorgen, hen graag te zien, hen liefde te leren kennen, ook liefde voor Jezus van Nazaret? Zijn de peters en de meters bereid deze kinderen een plaats in hun hart te geven? Zijn broers en zussen, neven en nichtjes bereid om voor hen te zorgen en er mee te spelen?

Er is water om te dopen, water dat juist warm genoeg is (je kunt dat beproeven met je elleboog in het water te steken!). Twee kaarsen voor elk kind één, worden aangestoken aan de grote paaskaars en wij, als gemeenschap zingen zegenend over die twee kinderen. Ze worden gedoopt en gezalfd en krijgen een blij applaus.

Redemptoristen hebben een nauwe band met Maria, ook hier staat de icoon van Onze Lieve Vrouw van Altijddurende Bijstand: wij zingen het 'Wees gegroet', en de kinderen krijgen een afbeelding van de icoon, als aandenken van de gemeenschap.

De ouders en de familie wensen hun kinderen veel kusjes en liefde toe en wensen dat ze gelukkig opgroeien in fantastische gezinnen, dat Amélie een spontaan kind mag blijven, en voor Suzy een leven van vragen en juiste antwoorden, met veel dromen én veel realiteit. Wij bidden voor het project van de Voskenslaan en danken het projectbureau, wij bidden voor alle moeders en ouders

die het moeilijk hebben en niet kunnen zorgen voor hun kinderen, dat niet gebeure wat in Aalst is gebeurd (waar een moeder haar twee kinderen heeft gedood). Wij bidden voor kinderen die slachtoffer zijn van geweld en voor kinderen die opnieuw naar school gaan.

God zegene hen!

Er is natuurlijk een receptie naar goede Effatagewoonte met een grote taart én veel zelfgemaakt lekkers ...

Ook uw kroniekschrijver lijdt wat aan vakantiekoorts, maar hier zijn ze!

Wouter, zondag 4 september 2011